

Konvencija br.23 - O repatrijaciji mornara pomorske plovidbe

OPŠTA SKUPŠTINA Međunarodne organizacije rada Lige naroda, Sazvana u Ženevi od strane Upravnog veća Međunarodne kancelarije rada, gde se i sastala 7. juna 1926. godine, na svom devetom zasedanju, odlučivši usvojiti određene predloge koji se odnose na repatrijaciju pomoraca, a što je prva tačka dnevnog reda zasedanja, i odlučivši tim predlozima dati oblik međunarodne konvencije, usvaja dvadeset trećeg juna, 1926. godine sledeću konvenciju pod nazivom **Konvencija o repatrijaciji mornara pomorske plovidbe** iz 1926. godine:

Članak 1.

1. Ova se Konvencija primenjuje na sve pomorske brodove registrovane na teritoriji jedne od članica koja ratifikuje ovu Konvenciju, i na brodovlasnike, kapetane i pomorce ovih brodova.

2. Ona se ne primenjuje:

- na ratne brodove,
- na državne brodove koji nisu u trgovačkoj službi,
- na brodove određene za nacionalnu kabotažu,
- na jahte za razonodu,
- na brodove pod imenom «Indian county craft»,
- na ribarske brodiće,
- na brodove ispod 100 tona ili 300 kubnih metara bruto zapremine i kad se odnose na brodove koji služe za «home trade» (domaću trgovinu), čija je zapremina manja od zapremine koja je utvrđena za poseban režim ovih brodova domaćim zakonodavstvom, koje je na snazi u vreme usvajanja ove Konvencije.

Članak 2.

U svrhu ove Konvencije, ovi izrazi imaju sledeće značenje:

- a) izraz **brod** označava svaki brod ili čamac, bilo kakve vrste, javnog ili privatnog vlasništva, koji obično vrše pomorsku plovidbu;
- b) izraz **pomorac** označava svaku osobu zaposlenu ili unajmljenu na brodu u ma kakvom svojstvu, i koja se ubraja u posadu, izuzev kapetana, pilota, učenika na školskim brodovima i onih koji su vezani ugovorom o stručnom obrazovanju; ovaj izraz isključuje posade ratne flote i druge osobe koje su u stalnoj državnoj službi;
- c) izraz **kapetan** označava svaku osobu koja zapoveda jednim brodom i kojoj je brod poveren, izuzimajući pilote;
- d) izraz **brodovi u službi domaće trgovine** odnosi se na brodove koji obavljaju trgovinu između države i luka susedne države u geografskim granicama određenim nacionalnim zakonodavstvom.

Članak 3.

1. Svaki pomorac koji je iskrcan u toku ili po isteku ugovora ima pravo biti vraćen u svoju zemlju, u pristanište gde je unajmljen, ili u pristanište polaska broda, prema propisima nacionalnog zakonodavstva, koje mora predvideti odredbe koje su potrebne u ovom smislu, a naročito odrediti ko snosi teret repatrijacije.
2. Repatrijacija se smatra osiguranom kad se pomorcu nađe odgovarajuće zaposlenje na brodu koji ide u jedno od pristaništa koja su određena na osnovu prethodnog paragrafa.
3. Smatra se repatriranim pomorac koji je iskrcan u državi čiji je državljanin, u pristaništu njegovog stupanja pod najam, u jednom susednom pristaništu, ili u pristaništu polaska broda.
4. Nacionalno zakonodavstvo, ili, ako nema zakonskih propisa, ugovor o najmu, utvrdiće ulove pod kojima će strani pomorac, koji se ukrca u nekoj tuđoj zemlji, imati prava na repatrijaciju. Međutim, odredbe prethodnog paragrafa ostaju na snazi za pomorca ukrcanog u njegovoj rodnoj zemlji.

Članak 4.

1. Troškovi repatrijacije ne može snositi pomorac ako je otpušten:
 - a) zbog nekog nesrećnog slučaja koji se dogodio u službi na brodu;
 - b) zbog brodoloma;
 - c) zbog bolesti koja nije nastupila ni njegovom krivicom ni njegovom voljom;
 - d) zbog otpuštanja iz bilo kojih razloga za koje se ne smatra odgovornim.

Članak 5.

1. Troškovi repatrijacije moraju obuhvatiti sve izdatke za prevoz, stan i hranu pomoraca za vreme putovanja. Izdaci obuhvataju isto tako i troškove oko uzdržavanja pomoraca do trenutka koji je određen za njegov polazak.
2. Kad je pomorac repatriran kao član posade, ima pravo na nagradu za poslove koje vrši za vreme putovanja.

Članak 6.

Javna vlast države u kojoj je brod registrovan odgovorna je za provođenje nadzora o repatrijaciji svih pomoraca, u slučajevima u kojima se primenjuje ova Konvencija, bez obzira na njegovu nacionalnost, kao i za plaćanje troškova repatrijacije unapred, ukoliko je to potrebno.

Članak 7.

Službene ratifikacije ove Konvencije moraju se saopštiti generalnom direktoru Medjunarodne kancelarije rada radi registracije.

Članak 8.

1. Ova Konvencija će stupiti na snagu registracijom ratifikacija dve članice Međunarodne organizacije od strane generalnog direktora.
2. Konvencija će obavezivati samo one članice čija ratifikacija bude registrovana u Sekretarijatu.
3. Posle toga, ova Konvencija će stupiti na snagu za svakog člana onog dana kad njegova ratifikacija bude registrovana u Sekretarijatu.

Članak 9.

Registracijom dve ratifikacije ove Konvencije u Sekretarijatu, generalni direktor Međunarodne kancelarije rada notifikovaće ovu činjenicu svim članicama Međunarodne organizacije rada. On će im, isto tako, notifikovati registrovanje ratifikacija koje su mu naknadno dostavljene od svih drugih članica Organizacije.

Članak 10.

Pod rezervom članka 8., svaka članica koji ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje se da primenjuje odredbe članka 1., 2., 3., 4., 5. i 6. najdalje do 1. januara 1928. godine, i da preduzme potrebne mere kako bi one stupile na snagu.

Članak 11.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratifikuje ovu Konvenciju, obavezuje se primeniti je na svoje kolonije, posede ili protektorate prema odredbama članka 35. Ustava Međunarodne organizacije rada,

Članak 12.

Svaka članica koja ratifikuje ovu Konvenciju može je otkazati posle isteka razdoblja od deset godina od njenog stupanja na snagu, aktom upućenim generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada koji će ga registrovati. Otkaz stupa na snagu godinu dana posle njegovog registrovanja u Sekretarijatu.

Članak 13.

Upravno telo Međunarodne kancelarije rada, barem jednom svakih deset godina, podnosi Opštoj skupštini izveštaje o primeni ove Konvencije i odlučuje o uvrštavanju na dnevni red zasedanja Skupštine pitanje potpune ili delimične revizije spomenute Konvencije.

Članak 14.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su verodostojni.